Nr. 14. **Warszawa, dnia 15 września 1930 r.** **Rok XIII.**

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 434-18.

Adres Administracji: Komisarjat Rządu, ul. Senatorska Nr. 12. Telef. 96-87.

TREŚĆ:

I.

Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 3 września Nr. 62 Rok 1930

Poz. 493. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20 sierpnia 1930 r. w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie zmian w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20 stycznia 1930 r. o barwieniu artykułów żywności i przedmiotów użytku.

Na podstawie art. 8 punkty a), b), c) i e) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o dozorze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 343) postanawia się co następuje:

§ 1. W końcu § 5 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20 stycznia 1930 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, o barwieniu artykułów żywności i przedmiotów użytku (Dz. U. R. P. Nr. 5, poz. 45), dodaje się nowy ustęp treści następującej:

„Na etykietach, któremi są zaopatrzone wódki i likiery, zamiast wyrazu „barwione" może być umieszczona pierwsza, wyraźnie wypisana, litera „B". Obowiązek umieszczania na etykietach wyrazu „barwione" lub litery „B" nie dotyczy wódek i likierów, barwionych barwnikami, wyszczególnionemi w punktach 1, 8 i 11 działu A § 6".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 494. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 21 sierpnia 1930 r. o utworzeniu gminy wiejskiej Szreniawa w powiecie miechowskim, województwie kieleckiem.

Poz. 495. Rozporządzenie Ministra Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 14 sierpnia 1930 r. w sprawie wyznaczenia prowizorycznych kontyngentów cukru na czas od 1 października 1930 r. do 30 września 1931 r.

Poz. 496. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 28 sierpnia 1930 r. o dalszem przedłużeniu mocy obowiązującej rozporządzenia tychże Ministrów z dnia 20 września 1929 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie masła.

Poz. 497. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 28 sierpnia 1930 r. w sprawie ustalenia wysokości morskich opłat portowych od cudzoziemskich statków pasażerskich, zatrzymujących się w portach polskich w celach turystycznych.

9 września Nr. 63 Rok 1930

Poz. 498. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 4 sierpnia 1930 r. o zmianie przepisów o wynagrodzeniu gmin za wykonywanie czynności, powierzonych im zastępczo przez zarządy obwodowe funduszu bezrobocia, zawartych w rozporządzeniu Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 2 września 1924 r.

Na mocy art. 39 ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia z dnia 18 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 650) i w wykonaniu art. art. 21, 22, 23, 24 i ustępu 2 art. 26 tejże ustawy, zarządza się co następuje:

§ 1. W punkcie c § 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 2 września 1924 r. w sprawie trybu postępowania zarządów obwodowych funduszu bezrobocia przy powierzaniu swych czynności gminom lub innym instytucjom społecznym o charakterze publiczno-prawnym, w sprawie nadzoru ze strony zarządów obwodowych nad gminami i temi instytucjami, oraz w sprawie zwrotu kosztów i wynagrodzenia Państwowych Urzędów Pośrednictwa Pracy, gmin i tych instytucyj społecznych (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 771), zastępuje się słowa: „od 3% do 5%“ słowami: „do 5%“.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 499. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 14 sierpnia 1930 r. w sprawie przyznania prawa do zasiłków częściowo zatrudnionym robotnikom w zakładach przemysłu włókienniczego na terenie województwa łódzkiego.

Poz. 500. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 14 sierpnia 1930 r. w sprawie przyznania prawa do zasiłków częściowo zatrudnionym robotnikom hut: „Laura“, „Silesia“, „Bismark i Falva“, „Królewska i Laura“, „Hubertus“, „Pokój“, „Marta“, „Baildon“ i „Królewska“ oraz kopalń: „Blücher“, „Donnersmarck“, „Ferdynand“ i „Radzionków“.

Poz. 501. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 23 sierpnia 1930 r. w sprawie zmiany cen soli jadalnej.

Poz. 502. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 23 sierpnia 1930 r. w sprawie częściowej zmiany i uzupełnienia taryfy pocztowej.

Poz. 503. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 23 sierpnia 1930 r. w sprawie podwyższenia kwot przekazów pocztowych i pobrań.

Poz. 504. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 23 sierpnia 1930 r. w sprawie przyznania ulgowej opłaty pocztowej dla paczek z książkami.

Poz. 505. Oświadczenie Rządowe z dnia 14 sierpnia 1930 r. w sprawie przystąpienia Syrji i Libanu do Międzynarodowej Konwencji, dotyczącej ruchu samochodowego, podpisanej w Paryżu dnia 24 kwietnia 1926 r.

Poz. 506. Oświadczenie Rządowe z dnia 14 sierpnia 1930 r. w sprawie przystąpienia Syrji i Libanu do Międzynarodowej Konwencji, dotyczącej ruchu drogowego, podpisanej w Paryżu dnia 24 kwietnia 1926 r.

II.

Przedruki z Monitora Polskiego.

z 1 września Nr. 201 Rok 1930

Poz. 287. Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Rolnictwa z dnia 2 sierpnia 1930 r. o ustaleniu nazwy organizacji eksportowej oraz warunków, przewidzianych w § 4 rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 23 lipca 1930 r. w sprawie zwrotu ceł przy wywozie zbóż, produktów przemiału i słodu.

z 2 września Nr. 202 Rok 1930

Poz. 288. Rozporządzenie Ministra Skarbu, wydane w porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu i Handlu oraz z Najwyższą Izbą Kontroli, zmieniające instrukcję z dnia 15 listopada 1928 r. w sprawie opłat stemplowych od pism, wiążących się z umowami, zawieranemi przez urzędy państwowe oraz przez zakłady i przedsiębiorstwa państwowe („Monitor Polski“ Nr. 287 z r. 1928).

z 3 września Nr. 203 Rok 1930

z 4 września Nr. 204 Rok 1930

Poz. 289. Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29 sierpnia 1930 r. w sprawie zmiany nazwy obszaru dworskiego Chudopsice w powiecie nowotomyskim, województwie poznańskiem.

z 5 września Nr. 205 Rok 1930

Poz. 290. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1930 r. o przy-

musowem wywłaszczeniu na rzecz gminy m. st. Warszawy części nieruchomości Nr. hip. 5867 i 5866 celem rozszerzenia ulicy Siennej.

z 6 września Nr. 206 Rok 1930

Poz. 291. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

z 8 września Nr. 207 Rok 1930

Poz. 292. Obwieszczenie Generalnego Komisarza Wyborczego z dnia 6 września 1930 r.

z 9 września Nr. 208 Rok 1930

z 10 września Nr. 209 Rok 1930

z 11 września Nr. 210 Rok 1930

z 12 września Nr. 211 Rok 1930

Poz. 293. Uchwała Rady Ministrów z dnia 10 września 1930 r. w sprawie wyznaczenia delegata Rządu na podstawie art. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 120) dla djecezyj: łuckiej i lubelskiej.

z 13 września Nr. 212 Rok 1930

z 15 września Nr. 213 Rok 1930

Poz. 294. Uchwała Rady Ministrów z dnia 10 września 1930 r. w sprawie dodatkowego kredytu w budżecie Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej na okres od 1 kwietnia 1930 r. do 31 marca 1931 r. na dopłaty Skarbu Państwa do Funduszu Bezrobocia oraz na pomoc dla bezrobotnych.

Poz. 295. Uchwała Rady Ministrów z dnia 10 września 1930 r. w sprawie dodatkowego kredytu w budżecie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych na okres od 1 kwietnia 1930 r. do 31 marca 1931 r. na wydatki związane z przeprowadzeniem wyborów do Sejmu i Senatu.

Poz. 296. Uchwała Rady Ministrów z dnia 10 września 1930 r. w sprawie dodatkowego kredytu na pokrycie części kosztów utrzymania Wisły Gdańskiej.

III.

Przedruki z innych wydawnictw urzędowych.

DZIENNIK ROZKAZÓW MINISTERSTWA SPRAW WOJSKOWYCH

z 5 sierpnia Nr. 25 Rok 1930

300.

B. Og. Adm. 6427 P. S.

Materjał uzbrojenia—przyjmowanie od władz administracyjnych i sądowych.

Sprawę przyjmowania materjałów uzbrojenia (znalezionych, odebranych), przekazywanych przez władze administracyjne (policja państwowa,) straż celna i t. p. (władze sądowe — lica czynu) — reguluję w następujący sposób:

Wojskowy Zakład Zaopatrzenia Uzbrojenia (główne i pomocnicze składnice uzbrojenia) mogą przyjmować materjał uzbrojenia (broń artyleryjską, małokalibrową, przyrządy optyczne i miernicze, materjały wybuchowe, materjały obrony przeciwgazowej, przybory, przyrządy, opakowanie i t. p,) w wypadkach, gdy:

1) materjał ten posiada charakter wojskowy i należy do jednego z działów uzbrojenia materjału uzbrojenia wyszczególnionego poniżej;
2) pochodzenie wojskowe tego materjału zostało przez fachowców stwierdzone. Dotyczy ono materjału uzbrojenia, zarówno wyprodukowanego w kraju, zagranicą, względnie materjału uzbrojenia, pochodzącego z b. państw zaborczych;
3) materjał uzbrojenia nie jest pochodzenia wojskowego, lecz jest typu pokrewnego z wojskowym, oraz gdy ze względu na swój charakter i bezpieczeństwo publiczne musi być usunięty lub zniszczony (prochy, materjały wybuchowe i t. p.);
4) materjał uzbrojenia nie posiada cech wojskowych, ale przekazany jest wyrokiem sądu wojskowego na rzecz skarbu państwa;
5) materjał uzbrojenia został skonfiskowany przez żandarmerję na rzecz skarbu państwa i uznany przez sąd wojskowy, jako lico czynu.

Przy przyjmowaniu materjału uzbrojenia należy kierować się następującemi wytycznemi:

A) Broń artyleryjska:

Do broni artyl. zaliczyć należy działa wszelkich kalibrów: przodki, jaszcze, części składowe i zapasowe, bez względu na pochodzenie i cechy.

B) Broń małokalibrowa maszynowa:

Do niej zaliczyć należy karabiny maszynowe ciężkie, lekkie, ręczne, części składowe i zapasowe bez względu na kaliber, pochodzenie i cechy.

C) Broń palna małokalibrowa, długa:

Do niej zaliczyć należy broń małokalibrową typu wojskowego, magazynową lub jednostrzałową, gwintowaną, kalibru od 6,3 mm. w górę, na kulę z płaszczem twardym, lub o lufie na kulę miękką (ołowianą 9 mm. w górę), jak również przerobioną z typu wojskowego, bez względu na system i kaliber.

D) Broń palna krótka:

Do niej zaliczyć należy broń, posiadającą następujące cechy:

a) wyrobu polskiego, oznaczoną orłem państwowym i literami W. P.;
b) niemiecką, systemu „Browning", „Parabellum", „Szwarzlose" posiadającą następujące cechy, umieszczone na prawej stronie szkieletu, oraz na dolnej części lufy:

   korona częstokroć z kulką u góry, u dołu litera „U", przyczem broń ostrzelana posiada ponadto nad tą koroną, albo obok niej, drugą koronę większą z krzyżykiem u góry;
c) austrjacką systemu „Steyer", „Mauser", „Frommer" o cechach: korona z krzyżykiem u góry w obwodzie, względnie bez obwodu, a pod koroną litera „K". Z liczby tej broni, broń wyrabiana w Wiedniu, posiada pozatem monogram z liter „V", „Y" i „E", a broń wyrabiana w Budapeszcie, — niezamknięte u góry serce z rzymską jedynką, w tem niedomknięciu;
d) rosyjską, systemu „Nagan", z wybitem godłem państwowem (orzełek dwugłowy), pod którym jest zamieszczony znak fabryczny: dwa blisko obok siebie położone znaczki, przypominające literę „X".

We wszystkich b. państwach zaborczych cechy na krótkiej broni palnej, charakteryzujące jej wojskowe pochodzenie, umieszczone były na prawej stronie szkieletu, oraz na dolnej części lufy.

E) Broń biała, lance:

Bagnety, szable, sztylety wszelkich wzorów i narodowości, o ile posiadają cechy materjału wojskowego.

F) Pzyrządy optyczne i miernicze:

Lornetki, goniometr-busole, busole, poziomnice, celowniki artyleryjskie, lunety zwykłe i nożycowe, oraz wszelkie przyrządy optyczne i miernicze, związane z bronią.

G) Amunicja:

a) artyleryjska wszelkich rodzajów kalibrów i pochodzenia;
b) małokalibrowa, wyrobu polskiego, zagranicznego i z b. państw zaborczych typu wojskowego, bez względu na pochodzenie i rodzaj (ostra, ślepa, szkolna i t. p.);
c) granaty ręczne, karabinowe i specjalne bez względu na rodzaj, pochodzenie i cechy;
d) specjalna, bez względu na rodzaj, kaliber, cechy i pochodzenie;
e) wszelkie elementy amunicji, zarówno nowe, jak i używane.

H) Prochy i materjały wybuchowe:

używane w armji, bez względu na rodzaj i pochodzenie.

I) Materjał obrony przeciwgazowej:

Do niej zaliczyć należy, maski przeciwgazowe, pochłaniacze, puszki, aparaty tlenowe i t. p., gdy stwierdzone zostało, że materjały te stanowią własność wojskową.

J) Opakowanie:

broni, amunicji i mat. obrony przeciwgazowej typu wojskowego i zastępczych, używane w armji, zagranicą i w b. armjach zaborczych, posiadające napisy w języku polskim, lub obcym, określającym przeznaczenie, pochodzenie, oraz zawartość; opakowanie doraźne, służące do transportu materjałów uzbrojenia należące do wysyłającego, tylko w wypadku, gdy nadawca nie zastrzeże sobie zwrotu.

K) Wszelkie maszyny, przybory, przyrządy i narzędzia pochodzenia wojskowego, służące do wyrobu i naprawy materjałów uzbrojenia oraz funkcjonowania i konserwacji w wypadku, gdy stwierdzone zostało, że materjały te stanowią bezsprzeczną własność zakładów i instytucyj uzbrojenia, oraz formacyj linjowych.

Do przyjmowania materjałów uzbrojenia (znalezionych, odebranych, zdeponowanych) upoważniam Wojskowy Zakład Zaopatrzenia Uzbrojenia (główne i pomocnicze składnice uzbrojenia), — w szczególności:

1) Główną Składnicę Uzbrojenia Nr. 1. Warszawa — Cytadela: dla broni, amunicji, materjałów wybuchowych i materjałów obrony przeciwgazowej;
2) Główną Składnicę Uzbrojenia Nr. 2 — Dęblin — Stawy, Główną Składnicę Uzbrojenia Nr. 4 — Regny — dla amunicji i materjałów wybuchowych;

3) Główną Składnicę Uzbrojenia Nr. 3 — Przemyśl — dla amunicji i materjałów wybuchowych;
4) Pomocnicze Składnice Uzbrojenia od Nr. 1—10 — dla broni, amunicji, materjałów wybuchowych i materjałów obrony przeciwgazowej;
5) Pomocniczą Składnicę Uzbrojenia Nr. 11 — Wilno — dla amunicji i materjałów wybuchowych.

Władze administracyjne i sądowe, znajdujące się na terenie danego O. K. mogą przekazywać materjały uzbrojenia (broń, amunicję, materjał wybuchowy i materjał obrony przeciwgazowej) zasadniczo do Pomocniczych Składnic Uzbrojenia Nr. 1 — 10, do głównych zaś składnic uzbrojenia tylko materjały, do których odbioru uprawnione one zostały wyżej.

Wojskowy Zakład Zaopatrzenia Uzbrojenia (główne i pomocnicze składnice uzbrojenia) jest obowiązany ten materjał sklasyfikować, odebrać i wydać wzamian pokwitowanie według obowiązujących w tej mierze przepisów.

Przewóz koleją materjałów uzbrojenia wyszczególnionych w punkcie B, C, D, E, F, I, J i K — od władz administracyjnych i sądowych — cywilnych do miejsca postoju pomocniczych, względnie głównych składnic uzbrojenia odbywa się na rachunek M. S. Wojsk. na podstawie wojskowych listów przewozowych, jako wojskowe przesyłki towarowe (P. S. 245—10 z dnia 27 marca 1929, rozdz. X § 15). Natomiast koszt dowozu do stacji kolejowej i załadowania pokrywa władza wysyłająca. Przewóz materjałów uzbrojenia drogą kołową (końmi, samochodem) w miejscu postoju składnicy, dokonywują zarządcy składnic, po uprzedniem porozumieniu się z właściwemi władzami na koszt składnic. Przewożenie materjałów uzbrojenia, wyszczególnionego w pkt. G. i H. może nastąpić w sposób podany wyżej, dopiero po stwierdzeniu przez fachowca składnicy uzbrojenia przydatności i możliwości transportowania tego materjału. Gdyby transportowanie tego materjału uzbrojenia nasuwało wątpliwości i mogłoby ewentualnie zagrażać bezpieczeństwu publicznemu, powinien delegowany fachowiec, za uprzedniem zezwoleniem właściwej władzy, materjał niebezpieczny zniszczyć.

W razie konieczności otrzymania pomocy do prac, związanych z załadowaniem, przewiezieniem i wysyłką lub zniszczeniem tego materjału, dokonywanych poza miejscem postoju składnicy uzbrojenia, zwraca się delegowany fachowiec składnicy uzbrojenia o pomoc do władz lokalno-garnizonowych, względnie wrazie braku tych władz na miejscu — do władz administracyjnych.

Materjał, oraz koszty związane z tą pracą — pokrywa Wojskowy Zakład Zaopatrzenia Uzbrojenia (składnice uzbrojenia).

Materjał uzbrojenia przyjęty od władz administracyjnych i sądowych należy ująć w ewidencję podobnie jak materjał normalnego zaopatrzenia w myśl przepisów Z. Z. 1, i Z. Z. 2/Uzbr.

Jednocześnie unieważniam zarządzenia M. S. Wojsk. Dep. Uzbr. L. 1907/29. Og. Org. z dn. 18 czerwca 1929 r., L. 12548/29. Og. Org. z dn. 12 września 1929 r. i L. 15129/29. Og. Org. z dn. 23 grudnia 1929, oraz wszystkie rozkazy i zarządzenia, sprzeczne z niniejszym rozkazem.

DZIENNIK ROZKAZÓW MINISTERSTWA SPRAW WOJSKOWYCH.

z 23 sierpnia Nr. 27 Rok 1930

325.

Dep. Int. 15418 Up.

Przejazdy rezerwistów, starających się o zmianę kategoryj, na komisję i do szpitala.

Wskutek powstałych wątpliwości, czy należy wydawać karty powołania dla rezerwistów, udających się na komisje rewizyjne, również w tych wypadkach, w których postępowanie rewizyjne zostało wdrożone na prośbę rezerwisty o zmianę kategorji zdolności do służby wojskowej, wyjaśniam:

Z postanowienia § 393 rozporządzenia wykonawczego do ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym wynika, że wdrożenie postępowania rewizyjnego względem rezerwisty, który prosi o zmianę kategorji zdolności do służby wojskowej ze względu na uszkodzenie zdrowia i prośbę swą popiera świadectwem lekarza wojskowego lub rządowego, jest obowiązkiem powiatowego komendanta uzupełnień i że na rezerwiście żadne dalsze obowiązki z tytułu wniesienia takiej prośby nie ciążą. W szczególności nie ciążą na nim koszta przejazdów związanych z przedstawieniem rezerwisty komisji rewizyjnej.

Z tego też powodu postanowienia pktu 2 § 3 rozdz. VI i pktu b) § 3 rozdz. VIII P. S. 245 — 10 L. 1 z dnia 27 marca 1929 r. należy stosować również w wypadkach wdrożenia postępowania rewizyjnego na prośbę zainteresowanego rezerwisty.

DZIENNIK URZĘDOWY MINISTERSTWA POCZT I TELEGRAFÓW.

z 6 września Nr. 16 Rok 1930

Uiszczanie dodatkowych należytości przez władze i urzędy samorządowe przy nadawaniu przesyłek listowych.

Stwierdzono, że w wypadkach nadawania przez władze i urzędy samorządowe przesyłek listowych poleconych urzędy pocztowe żądają od nadawcy uiszczenia opłat pocztowych nie tylko za polecenie, lecz również taryfowej normalnej opłaty od wagi jak za przesyłkę zwykłą.

Ponieważ na podstawie punktu 1 „c" art. 23 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o pocz-

cie, telegrafie i telefonie w brzmieniu, ustalonem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. Urz. M. P. i T. Nr. 24 z 1928 r., poz. 109) władzom i urzędom samorządowym przysługuje prawo nadawania jako wolnych od opłat pocztowych zwykłych przesyłek listowych, należy w wypadkach nadawania przesyłek listowych poleconych, za zwrotnem poświadczeniem odbioru, za pośpieszne doręczenie i t. p. od tych władz i urzędów żądać uiszczenia taryfowych opłat tylko za polecenie, zwrotne poświadczenie odbioru, pośpieszne doręczenie i t. p.

W związku z powyższem należy w ustępie 4 przepisów wykonawczych do rozporządzenia Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 17 sierpnia 1928 r. (Dz. Urz. Min. P. i T. Nr. 22, poz. 98) przy zdaniu „wszelkie inne opłaty muszą być uiszczane przy nadaniu" odnotować datę i numer niniejszego wyjaśnienia.

Nr. 3401/V z dnia 11 sierpnia 1930 r.

IV.

Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

293.

Okólnik Nr. 158

z dnia 3 września 1930 r.

Do

P. P. Wojewodów.

(SS. 1663/1) w sprawie pieczęci urzędowych samorządu terytorjalnego.

Nawiązując do reskryptu okólnego z dnia 19 maja 1930 r. Nr. SS. 297/7 i uzupełniając ten reskrypt Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia wzgl. zarządza co następuje:

Władze, urzędy, zakłady, instytucje samorządu terytorjalnego, *które w obecnej chwili nie mają pieczęci urzędowych, czy to z powodu zagubienia lub zniszczenia dotychczas używanych pieczęci, czy też dlatego, że dopiero obecnie zostały powołane do życia*, powinny otrzymać nowe pieczęcie według wzoru i norm, przepisanych rozporządzeniem Prezydenta R. P. z dn. 13.XII 1927 r. o godłach i barwach państwowych oraz o oznakach, chorągwiach i pieczęciach (Dz. U. R. P. Nr. 115, poz. 980) (art. 19) oraz rozporządzeniem Prezydenta R. P. z dn. 20.VI. 1928 r. o pieczęciach urzędowych (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 593).

Zgodnie z postanowieniem § 17 ust. 1 ostatnio wymienionego rozporządzenia Prezydenta R. P. z dn. 20 VI. 1928 r. zamówienia na pieczęcie powinny być kierowane do Mennicy Państwowej za pośrednictwem Pana Wojewody; przedkładanie ich Ministerstwu Spraw Wewnętrznych jest zbyteczne.

do Woj. w Poznaniu i Toruniu:

Na podstawie § 17 ust. 2 tegoż samego rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 20.VI. 1928 r. o pieczęciach urzędowych Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zarządza aż do odwołania, ażeby także zamówienia na pieczęcie władz, urzędów, zakładów instytucyj wojewódzkiego związku komunalnego kierowane były do Mennicy Państwowej za pośrednictwem Pana Wojewody, a nie bezpośrednio.

do wszystkich Wojewodów:

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca uwagę, że aż do czasu ewentualnej zmiany odnośnych przepisów kształt i treść nowozamawianych pieczęci powinny odpowiadać ściśle postanowieniu art. 19 rozporządzenia ustawodawczego Prezydenta R. P. z dn. 13.XII. 1927 r. (kształt i owal pionowy), zaś rozmiary postanowieniom §§ 12, 13 i 14 rozporządzenia wykonawczego Prezydenta R. P. z dn. 20.VI. 1928 r.

W konsekwencji niedopuszczalne jest obecnie zamieszczanie w pieczęciach oprócz orła państwowego także herbu komunalnego.

Napis odpowiadający nazwie danej władzy, urzędu, zakładu i instytucji, powinien być zamieszczony w dolnej połowie pieczęci w linjach prostych poziomych, w jednym, dwóch, trzech lub najwyżej czterech rzędach zależnie od długości napisu.

Napis powinien obejmować ustawową nazwę danej władzy, urzędu, zakładu i instytucji oraz nazwę miejscowości.

Napis nie powinien z reguły zawierać żadnych skrótów. W tych jedynie wypadkach, gdy napis jest szczególnie długi i nie da się zamieścić nawet w czterech rzędach, mogą być poszczególne wyrazy o mniej istotnem znaczeniu opuszczone względnie mogą być użyte skróty poszczególnych wyrazów w tym napisie, przyczem w nazwie danej władzy, urzędu, zakładu lub instytucji należy używać skrótów jedynie powszechnie używanych jak np. zamiast: powiat, powiatowy: „pow.", zamiast: gmina, gminny: „gm." i t. p., zaś w nazwie miejscowości można użyć tylko wtenczas skrótu, jeżeli składa się ona z dwóch wyrazów i skrócenie jednego z nich odpowiada zwyczajowi miejscowemu.

Przy zamówieniach kierowanych do Mennicy Państwowej należy zawsze, a więc także przy dłuższych napisach podawać całkowity napis, obok niego zaś napis skrócony.

Ewentualne wątpliwości Mennicy Państwowej z punktu widzenia technicznego będą wyjaśniane w drodze porozumienia się z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych.

Każda nowozamówiona pieczęć otrzyma numer rozpoznawczy, zamieszczany w górnej części ponad wizerunkiem orła państwowego. Jeżeli pieczęć będzie zamówiona tylko w jednym egzemplarzu, to numerem rozpoznawczym będzie zawsze jedynka arabska, jeżeli zaś zamówione będą dwie lub więcej pieczęci o jednakowej treści, ich numerami rozpoznawczemi będą kolejno bieżące liczby arabskie, począwszy od jedynki.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych upoważnia Pana Wojewodę do ustalania koniecznie potrzebnej ilości pieczęci o jednakówej treści w wypadkach zapotrzebowania przez nowopowstałe władze, urzędy, zakłady i instytucje więcej (niż jedna) pieczęci o jednakowej treści.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca uwagę, że bezpośrednie władze nadzorcze odnośnych związków komunalnych powinny prowadzić ścisłą ewidencję pieczęci urzędowych, będących w posiadaniu władz, urzędów, zakładów i instytucyj tychże związków.

294.

Okólnik Nr. 159

z dnia 2 września 1930 r.

(AP. 1411/3) o zakazie i sprzedaży silnych naboi do t. zw. flowerów.

Do

P.P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Wskutek powtarzających się nieszczęśliwych wypadków z bronią palną zarządzam, aby powiatowe władze administracji ogólnej przy wydawaniu młodzieży zezwoleń na broń sportową t. zw. flowery, w myśl zasad wyrażonych w drugim ustępie okólnika Nr. 7 z dnia 14 stycznia 1928 r. żądały od rodziców wzgl. opiekunów wyraźnego zaznaczania w deklaracji gwarancyjnej, że naboi dalekonośnych „short", „long", „long rifle" dzieciom swym wzgl. pupilom do strzelania wydawać nie będą.

Przy zachowaniu innych warunków przestrzeganych przy wydawaniu przez władze zezwoleń na broń, zobowiązanie powyższe winno być warunkiem kategorycznym.

Właścicieli składów broni i amunicji należy powiadomić, że sprzedawanie osobom nieletnim naboi wyżej wymienionego typu i innych dalekonośnych, jest wzbronione.

Osobom dorosłym wolno kupować takie naboje w składach jedynie za okazaniem własnego zezwolenia na broń.

Należy surowo przestrzegać zakazu strzelania z broni sportowej poza strzelnicą, na otwartych miejscach wzgl. wszędzie tam, gdzie może zajść wypadek wskutek „zbłąkanej kuli". (Patrz: ustęp II okólnika Nr. 85 z 1925 r.).

Wreszcie przestrzegać należy zasady, że strzelanie młodzieży odbywać się może jedynie pod fachowym nadzorem i w obecności osób dorosłych, przyczem zatrzymują moc obowiązującą zasady wyrażone w ust. 1—5 okólnika Nr. 7 z 1928 r. z tem jednak zaznaczeniem, że noszenie takiej broni z nabojem w lufie jest zakazane.

295.

Okólnik Nr. 160.

z dnia 2 września 1930 r.

(AP. 519/1) w sprawie zezwoleń na broń funkcjonarjuszów prrzedsiębiorstw państwowych i komunalnych.

Do

P.P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Na skutek zapytania jednego z Panów Wojewodów została pomiędzy Ministerstwem Spraw Wewnętrznych a Ministerstwem Skarbu wyjaśniona sprawa opłat od zezwoleń na broń dla urzędników wzgl. funkcjonarjuszów przedsiębiorstw państwowych.

Tacy posiadacze broni, w odróżnieniu od urzędników wzgl. niższych funkcjonarjuszów państwowych, co do których sprawa posiadania i noszenia broni uregulowaną jest w poszczególnych przepisach, stoją narówni z osobami prywatnemi i nie przysługują im w opłatach od zezwoleń na broń żadne ulgi z tytułu zatrudnienia w przedsiębiorstwach, których właścicielem częściowo lub w całości jest Skarb Państwa.

W związku z powyższem traci moc obowiązującą przepis zawarty w piśmie okólnem z dnia 10 lipca 1922 r. Nr. BP. 2827, skierowanem do Panów Wojewodów Województw środkowych i wschodnich, a dotyczący urzędników Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej, którzy dzisiaj są urzędnikami Banku Polskiego.

Celem uniknięcia uciążliwej pracy dodatkowej, zasady niniejszego okólnika należy stosować od dnia ogłoszenia jedynie w odniesieniu do nowozgłaszających się petentów. Posiadaczy broni, wspomnianej powyżej kategorji, którzy zezwolenie na broń, na bieżący rok kalendarzowy już otrzymali, należy pociągnąć do uiszczenia opłat dopiero za prolongowanie zezwoleń na rok 1931.

296.

Okólnik Nr. 161

z dnia 9 września 1930 r.

(AA. 1663/1) o zabawach publicznych.

Do

P. P. Wojewodów: w Kielcach, Łodzi, Lublinie, Białymstoku, Warszawie i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę

Na zapytanie jednego z Panów Wojewodów, czy przepisy o zabawach publicznych z dn. 16/28. XII 1843 (Zbiór postanowień dla władz gubernialnych i powiatowych w b. Królestwie Kongresowem cz. II, tom II o policji wogóle) obowiązują obecnie. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, przesyłając w załączeniu odpisy rozporządzenia komisji rządowej spraw wewnętrznych i policji z 9.II 1827 Nr. 408 i rozporządzenia komisji rządowej spraw wewnętrznych i duchownych z 16/28. XII. 1843 Nr. 410 wyjaśnia, co następuje:

1) Treść materjalna zarówno rozporządzenia a) z dn. 9.II 1827 oraz b) uzupełniającego je rozporządzenia z dn. 16/28. XII. 1843 cz. I pozostaje nadal w mocy wobec nie uchylenia ich i niezastąpienia innemi przepisami.

2) O ile chodzi o kwestję kompetencji władz to postanowienia rozporządzenia z 9.II 1827 Nr. 408 co do kompetencji burmistrzów i wójtów straciły moc obowiazującą wobec odjęcia w r. 1866 prezydentom i burmistrzom obowiązków policji wykonawczej, jak również przeprowadzenia nowej organizacji gmin wiejskich ustawą z dn. 2.III 1864 r.

Obecnie wobec braku władz, na które przeszła w swoim czasie kompetencja burmistrzów i wójtów, udzielanie zezwoleń na zabawy publiczne należy w myśl art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22.III 1928 o postępowaniu administracyjnem do kompetencji powiatowej władzy administracji ogólnej. Władza ta prawo swe do określania „porządku zabaw" może wykorzystać w kierunku wskazania warunków prowadzenia zabawy w miarę zachodzącej potrzeby co do ustalania tych warunków (np. pora rozpoczęcia i zakończenia zabawy i t. p.) oraz w razie potrzeby może w myśl przepisu delegować swego przedstawiciela.

3) Sprawę zakładania resurs (cz. 2-a rozp, z 1843 r.) jako sprawę zawiązywania stowarzyszeń o charakterze klubowym i tworzenia potrzebnych dla nich urządzeń normują obecnie ogólne przepisy o stowarzyszeniach, wobec czego odnośny przepis rozporządzenia z 1843 stracił moc.

Załącznik do okólnika Nr. 161.

Nr. 408.

Rozporządzenie zalecające przestrzeganie porządku na wszelkich zabawach publicznych płatnych lub składkowych jako to: redutach, kassynach, balach i t.p.

(dn. 9 lutego 1827 r.)

Do Komisji Województwa N.

Komisja Rządowa Spraw Wewnętrznych i Policji.

Stosownie do rozporządzenia Prezydującego w Radzie Administracyjnej z daty 7 b. m. wydanego w zamiarze zapobieżenia złym skútkom, jakie wynikać mogą z braku porządku i dozoru podczas dawanych teraz zabaw publicznych, poleca Komisji Wojewódzkiej: ażeby wydała zarządzenia do wszystkich burmistrzów i wójtów gmin, iż gdziekolwiek dawane będą zabawy publiczne płatne, lub składkowe, jako to: reduty, kassyna, bale i tym podobne, urzędnicy wspomniani przepisać są obowiązani porządek, jakim się odbywać mają tańce, muzyka etc., a nawet sami wraz z swymi podwładnymi, na takowych zabawach znajdować się mają dla utrzymania zaś wszelkiej spokojności ze strony osób burzliwych dodaną będzie, gdziekolwiek jest garnizon, warta policyjna, która pod rozkazami miejscowej Władzy policyjnej zostawać będzie.

w Warszawie dnia 9 lutego 1827 r.
Nr. 441/381.

Nr. 410.

Rozporządzenie wskazujące władze, które mają prawo udzielać pozwolenia na urządzanie zabaw publicznych, oraz zatwierdzać ustawy resurs po miastach, niemniej do kogo należy przestrzeganie porządku na zabawach publicznych.

(dn. 16/28 grudnia 1843 r.)

Do Rządu Gubernialnego N.

Komisja Rządowa Spraw Wewnętrznych i Duchownych

Gdy istniejące urządzenia nie wskazują wyraźnie: jakie Władze i na jakiej natury zabawy publiczne, pozwolenia udzielać mają prawo rozpoznanie przeto tej okoliczności i złożenie stosownej opinji. Książe Namiestnik Królestwa Komisji Rządowej Spraw Wewnętrznych i Duchownych polecić raczył:

Otrzymawszy obecnie Komisja Rządowa reskrypt Jego Książęcej Mości z dnia 19 listopada (1 grudnia) r. b. Nr. 4. 632 wnioski jej w tym względzie w zupełności zatwierdzający, zawiadamia Rząd Gubernialny, że stosownie do wspomnianych wniosków:

1) pozwolenia na zabawy publiczne czasowe, jak np. reduty, kassyna, bale i spacery, miejscowa Władza policyjna wydawać może, z zachowaniem wszakże prawideł, jakie wskazane zostały w rozporządzeniu Komisji Rządowej z dnia 9 lutego 1827 r. Nr. 441/381 zastrzegającem: aby taż policja przepisała porządek zabaw, a dla przestrzegania porządku, sama na onych znajdowała się; tudzież, aby o tych z pomienionych zabaw, któreby trwały kilka tygodni, lub dni, np. przez czas karnawału, policja, za pośrednictwem Rządów Gubernialnych uprzedzała Naczelników Wojennych celem zarządzenia należytego dozoru, względem niedopuszczania jakich politycznych schadzek;

2) utworzenie stałych resurs, podobnych istniejącym już w mieście Warszawie, Lublinie, Radomiu i Płocku, nie inaczej jak za upoważnieniem Komisji Rządowej Spraw Wewnętrznych i Duchownych nastąpić może, w tym celu Ustawy dla resurs, przez założycieli resursy ułożone, a przez Rząd Gubernialny łącznie z Naczelnikiem Wojennym przejrzane, tejże Komisji Rządowej przez Rząd Gubernialny przedstawiane być powinny. Ścisłe więc stosowanie się do powyższych zasad, Rząd Gubernialny właściwym władzom wykonawczym w gubernji, jak najmocniej zaleci.

w Warszawie dn. 16/28 grudnia 1843 r.
Nr. 26409/48183.

297.

Okólnik Nr. 162.

z dnia 10 września 1930 r.

(OL. 3528/1/30) w sprawie poufności i tajności pism i zabezpieczenia ich przesyłek pocztą.

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu m. st. Warszawy i Naczelnika Urzędu dla Spraw Mniejszości w Katowicach.

W okólniku Nr. 218 z dn. 16.XI. 1928 r. (Dz. Urz. Min. Spr. Wewn. Nr. 8. poz. 9) w sprawie ewidencji i rozdziału okólników oraz w § 29 regulaminu Min. Spr. Wewn. szczegółowo określono pojęcie spraw „poufnych" i „tajnych", polecając równocześnie P. P. Wojewodom (P. Komisarzowi Rządu) wydanie u siebie analogicznych zarządzeń.

Mimo to Ministerstwo w całym szeregu wypadków zauważyło, iż podane zasady w sprawie pism poufnych i tajnych nie są przestrzegane i nadal przychodzą do Min. Spraw Wewnętrznych pisma oznaczane jako „ściśle" poufne lub „ściśle" tajne, lub też nawet oznaczone obydwoma określeniami „poufne i tajne".—Ponadto zbyt dużo pism otrzymuje Ministerstwo niepotrzebnie oznaczonych jako poufne lub tajne, gdy z treści ich wynika, iż nie powinny być jako takie kwalifikowane.

Wszystko to prowadzi do pomieszania ustalonych już pojęć i wytwarza wątpliwości i nieporozumienia w ustalonym już trybie postępowania z temi sprawami ze szkodą dla samej sprawy tajemnicy, jaką odnośne sprawy mają być otoczone.

Wobec tego ustalam, że niema pism „ściśle" poufnych i „ściśle" tajnych, a są jedynie *„poufne"* i *„tajne"*, których to określeń należy w interesie służby używać bardzo *oględnie*. Jak już we wspomnianym zwyż okólniku Nr. 218 z dnia 16.XI 1928 r. wyjaśniono, sprawami *„poufnemi"* są takie sprawy, co do których obowiązuje wszystkich urzędników danego urzędu bezwzględny obowiązek tajemnicy służbowej, jednakże akta tych spraw są w zasadzie dostępne wszystkim urzędnikom, potrzebującym tych spraw do urzędowania. — Sprawy *„tajne"* różnią się tem od poufnych, że tajemnica służbowa obowiązuje co do nich nietylko nazewnątrz urzędu—podobnie jak wogóle w sprawach poufnych — lecz także *wewnątrz* urzędu w stosunku do *wszystkich urzędników*, którzy w załatwieniu tajnej sprawy bezpośrednio nie uczestniczą.

W związku z powyżazem zechcą Panowie zwrócić na tę sprawę baczniejszą uwagę i polecić jej dopilnowanie.

Łącznie ze sprawą zabezpieczenia tajemnicy służbowej dla pism poufnych i tajnych w obrębie urzędów pozostaje również sprawa zabezpieczenia tych pism w czasie przesyłki pocztą.

Przy odbieraniu przesyłek pocztowych Ministerstwo Spraw Wewnętrznych stwierdziło w całym szeregu wypadków tak duże ich uszkodzenia, że zdarzają się nawet zagubienia części pism. Oczywiście, że przy tej sposobności może się także dostać treść pism tajnych i poufnych do wiadomości osób niepowołanych.

W celu zapobieżenia temu na przyszłość należy przy korespondencji poufnej i tajnej:

a) zaprzestać używania kopert z cienkiego i lichego papieru, bądź też kopert przerabianych (nicowanych) ze śladami nagumowania lub z naklejonymi adresami, a natomiast posługiwać się kopertami czystemi, nieprzezroczystemi z mocnego papieru;

b) nie przeładowywać zbytnio kopert korespondencją;

c) nie łączyć pism zwyczajnych z poufnemi lub też tajnemi;

d) większe pakiety wiązać sznurem i lakować.

Pozatem dotychczasowe przepisy o przesyłkach poufnych i tajnych pozostają nadal w mocy.

Przy tej sposobności wyjaśnia się na skutek zażaleń Ministerstwa Poczt i Telegrafów, że postanowienia niniejszego okólnika pod lit. a) i b) stosują się również do przesyłek monet kruszcowych wysyłanych głównie przez posterunki Policji Państwowej celem ekspertyzy do Mennicy Państwowej z tym dodatkiem, że koperty te wewnątrz powinny być wyklejone płótnem lub monety przynajmniej powinny być zawinięte w płótno (w woreczku).

Zarazem komunikuje się, że na skutek wystąpienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w sprawie uszkadzania przesyłek urzędowych do Ministerstwa Poczt i Telegr., to ostatnie pismem z dnia 7.V. 1930 r. Nr. 1945/V powiadomiło iż poleciło Dyrekcjom P. i T. wydać odpowiednie zarządzenia podległym urzędom i agencjom pocztowym analogicznie do przepisów zawartych w zarządzeniu o opakowaniu urzędowych wojskowych przesyłek listowych, przesyłanych pocztą, ogłoszonem w Dzienniku Urzędowym Min. P. i Tel. Nr. 39 z dnia 30 października 1926 r, poz. 99.

Treść tego zarządzenia podaje się równocześnie w odpisie do wiadomości z tem poleceniem, iż Panowie zechcą wejść w porozumienie z Prezesami Dyr. Poczt i Telegr. w celu zastosowania postanowień tego zarządzenia w podległych Panom urzędach.

Załącznik do okólnika Nr. 162

Dziennik Urzędowy Generalnej Dyrekcji Poczt i Telegrafów

Nr. 39, Warszawa, dn. 30 października 1926, Rok VIII.

ZARZĄDZENIA.

Opakowanie urzędowych wojskowych przesyłek listowych, przesyłanych pocztą.

Podaje się do wiadomości rozkaz Ministra Spraw Wojskowych (O. IV. Szt. Gen. L. 8193/IV. Poczt.) o opakowaniu korespondencyj wojskowych, wysyłanych pocztą, wydany w porozumieniu z Generalną Dyrekcją Poczt i Telegrafów i ogłoszony w Dz. Rozkazów M. S. Wojsk. Nr. 28 z dnia 26 października 1926 r. poz. 287.

„Dla zabezpieczenia tajności korespondencji wojskowej, tudzież dla zapobieżenia powtarzającym się uszkodzeniom i zaginięciom zawartości przesyłek wojskowych, polecam:

1) Korespondencja władz, oddziałów i instytucyj wojskowych, przeznaczona do wysyłki pocztą państwową ma być opakowaną w kopertach nowych, ewent. wyrobu fabrycznego lub w opakowaniu z mocnego papieru, odpowiadającem rozmiarom i ciężarowi przesyłanych pism (aktów), warunkom transportu i odległości od miejsca przeznaczenia. Zamknięcie tych przesyłek ma być tak pewne i trwałe, aby bez naruszenia tegoż i widocznych śladów otwierania uniemożliwić wgląd do zawartości i treści przesyłanej korespondecji. Na kopertach i opakowaniu nie wolno umieszczać napisów „tajne", „mob.", „poufne", ani też wpisanej liczby dziennika oznaczać w ten sposób. Pisma tajne, poufne i ewent. mob. mają być wysyłane zawsze jako listy polecone w dwóch kopertach tak, aby wygląd koperty zewnętrznej nie różnił się niczem od innych przesyłek i nie zdradzał zawartości korespondencji o tajnej treści.

2) Przesyłek nie odpowiadających pod względem opakowania i zewnętrznych cech powyższym przepisom nie będą urzędy pocztowe przyjmować do transportu.

3) Upoważniony organ wojskowy, odbierający przesyłki z urzędu pocztowego, ma zwracać baczną uwagę na stan zewnętrzny przesyłki i żądać potwierdzenia zauważonych uszkodzeń.

Reklamacje o uszkodzeniu przesyłek, zgłoszone po ich prawidłowem odebraniu i odejściu od okienka w urzędzie pocztowym, nie będą uwzględniane i należy je uważać za powstałe z winy organu odbierającego.

4) Upoważnionym szeregowym nie wolno odbierać z urzędu pocztowego przesyłek w wypadku, gdy ich stan zewnętrzny skutkiem większego uszkodzenia, śladów otwierania, podklejania i t. d. budzi uzasadnione podejrzenia nieprawnego wglądu do ich zawartości lub braku tejże. O fakcie tym winien szeregowy zameldować natychmiast po powrocie do oddziału przełożonemu dowódcy. Natomiast zakwestjonowane przesyłki obowiązany jest naczelnik urzędu pocztowego lub w większych urzędach — kierownik oddziału oddawczego — zabezpieczyć i przechować do czasu przybycia oficera.

5) Delegowany niezwłocznie, a najpóźniej w dniu następnym oficer winien w obecności naczelnika urzędu pocztowego (lub w większych urzędach kierownika oddziału oddawczego) otworzyć przesyłkę i sprawdzić zgodność zawartości z oznaczeniami, podanemi na kopercie lub opakowaniu. Fakt ten ma być opisany przez naczelnika urzędu pocztowego lub kierownika oddziału w protokóle. Do protokółu należy dołączyć jako dowód rzeczowy opakowanie danej przesyłki. Odbierający otrzymuje zawartość przesyłki wraz z kopją protokółu. Urząd pocztowy przedkłada spisany protokół niezwłocznie przełożonej Dyrekcji Poczt i Telegrafów wraz z dowodem rzeczowym i uwagagami o własnych spostrzeżeniach i przeprowadzonych na miejscu badaniach. Dyrekcja Poczt i Telegrafów zarządzi stosowne dochodzenia w urzędach poczt.-tel. od miejsca nadania przepisaną drogą transportu przesyłki i o wyniku dochodzenia powiadomi zainteresowane władze wojskowe. Odbierający oddział wojskowy melduje o fakcie odebrania uszkodzonej przesyłki w drodze służbowej przełożonemu Dowództwu Okręgu Korpusu (samodzielny referat informacyjny), załączając kopję spisanego w urzędzie pocztowym protokółu.

6) Rozkaz powyższy obowiązuje od dnia 10 listopada 1926 r.".

W związku z tem poleca się ścisłe stosowanie wymienionych przepisów przy nadawaniu i odbiorze przesyłek wojskowych, troskliwe i staranne traktowanie tychże podczas transportu oraz zabezpieczanie przesyłek uszkodzonych w myśl przepisów ogłoszonych w Dzienniku Urzędowym G. D. P. i T. Nr. 1 z r. 1924 poz. 3 i Nr. 5 z r. 1926 poz. 11.

Jednocześnie zaznacza się, że w sprawie nadawania i odbioru przesyłek obowiązują nadal zarządzenia, ogłoszone w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Poczt i Telegrafów z r. 1922 Nr. 34, poz. 87 i Nr. 45 poz. 128 oraz w Dzienniku Urzędowym G. D. P. i T. Nr. 23 z r. 1926 poz. 61.

Nr. 4000/Pr. z dn. 21 października 1926 r.

298.

Okólnik Nr. 163

z dnia 11 września 1930 r.

(Wojsk. 1439/1) o powoływaniu na ćwiczenia wojskowe rezerwistów przebywających na sezonowych robotach zagranicą.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy

do wiadomości z zaznaczeniem, że stanowisko M. S. Wojsk. w przytoczonej tu sprawie Min. Spr. Wewn. podziela.

MINISTERSTWO
SPRAW WOJSKOWYCH

Biuro Uzupełnień
L. 5208/Adm. Rez.
Warszawa,
dnia 14.VIII. 1930 r.

Cwiczenia rezerwy pracowników sezonowych emigrujących — wyjaśnienie.

Do Ministerstwa Spraw Wojskowych napływają skargi na niewłaściwe traktowanie przez władze wojskowe i władze administracji ogólnej tych rezerwistów, którzy powołani zostają na ćwiczenia po ich powrocie do kraju z zagranicy po ukończeniu robót sezonowych.

Pan II Wiceminister polecił wyjaśnić, że rezerwiści, którzy w terminie powołania ich na ćwiczenia legalnie przebywali na czasowej emigracji zagranicą (na mocy dokumentów wydanych im przez władze admin. ogólnej) w celach zarobkowych lub innych powinni być powołani na ćwiczenia po powrocie do kraju w turnusie normalnym względnie dodatkowym.

Osoby te nie mogą być uważane za uchylające się od obowiązku odbywania ćwiczeń i nie można stosować do nich sankcyj karnych względnie środków prewencyjnych przyjętych w stosunku do uchylających się.

Powyższe należy podać do wiadomości i przestrzegania powiatowym komendantom uzupełnień.

Szef Biura Uzupełnień
(—) *Zabdyr*
Pułkownik.

299.

Okólnik Nr. 164

z dnia 11 września 1930 r.

(SF. 2624/1) w sprawie terminu przedkładania urzędom skarbowym uchwał związków komunalnych, określających wysokość dodatków do państwowego podatku gruntowego.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem p. Wojewody śląskiego).

Wedle § 1, ustęp siódmy, rozporządzenia II Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 marca 1924 (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 317), uchwały określające wysokość dodatków do podatków państwowych, winny zarządy związków komunalnych udzielać do wiadomości organom powołanym do wymiaru właściwych podatków państwowych co najmniej na miesiąc przed rozpoczęciem okresu budżetowego.

O ile chodzi o uchwały dotyczące pobierania dodatków do państw. podatku gruntowego w wysokości ponad 100% do 150% (§ 14 ustawy z dnia 15 czerwca 1923, Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 505) powyższy termin był odpowiednim, jak długo okres budżetowy był zgodny z rokiem kalendarzowym, a termin płatności I raty podatku przypadał na czas od 15 marca do 15 kwietnia. Urząd skarbowy miał bowiem otrzymywać odnośne uchwały przed rozpoczęciem prac koło repartycji i przypisu podatku gruntowego.

Obecnie jednak, gdy okres budżetowy rozpoczyna się z dniem 1 kwietnia, a I rata podatku gruntowego płatna jest w ciągu kwietnia, oznaczony termin przedkładania wspomnianych uchwał (t. j. do dnia 1 marca) jest za późny, przypis bowiem podatku gruntowego z końcem lutego jest niejednokrotnie jeśli nie na ukończeniu, to w każdym razie w znacznej części uskuteczniony. W razie więc przesłania uchwały, dotyczącej dodatków, w ostatnich dniach terminu (jak to przeważnie następuje),

znaczna część pracy musi być na nowo dokonaną, co nietylko powoduje niepotrzebną stratę czasu, lecz także uniemożliwia obliczenie podatku, przypisanie go w księgach bierczych i zwrócenie gminom ksiąg bierczych „B“ przed terminem płatności I raty, zwłaszcza, że w związku z kończącym się w tym czasie okresem budżetowym, muszą być wykonywane rożne czynności niecierpiące zwłoki.

Dla uniknięcia powyższych trudności oraz w interesie terminowego poboru dodatków komunalnych koniecznem jest, aby uchwały związków komunalnych, określające wysokość dodatków do państwowego podatku gruntowego ponad 100%, przesyłane były przez zarządy związków komunalnych urzędom skarbowym, wraz z dowodem zatwierdzenia ich przez władze nadzorcze, przed rozpoczęciem prac wymiarowych, t. j. w terminie do końca grudnia.

Na powyższe zechcą P. P. Wojewodowie zwrócić uwagę zarządów związków komunalnych na podległym im obszarze.

Co do trybu postępowania władz nadzorczych przy zatwierdzaniu uchwał związków komunalnych w sprawie podwyższania normy dodatków komunalnych do państwowego podatku gruntowego ponad 100% — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych powołuje się na wskazówki, udzielone okólnikiem z dn. 6.X.1927 r. Nr. 173 (SF. 5246/27).

300.

Okólnik Nr. 165

z dnia 11 września 1930 r.

(AA. 2221/1) w sprawie artystów zagranicznych.

Do

P. P. Wojewodów i Pana Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

W rozwinięciu postanowień § 4 rozporz. Min. Spraw Wewnętrznych z dn. 8 listopada 1929 r. o ruchu cudzoziemców (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 575) Ministerstwo Spraw Zagranicznych w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych instrukcją wizową ustaliło w sposób poniższy tryb postępowania urzędów konsularnych przy udzielaniu przez nie wiz pobytowych cudzoziemcom artystom zagranicznym, przyjeżdżającym do Polski w celach zarobkowych: a) artyści śpiewacy i muzycy, nie posiadający sławy światowej, o ile przyjeżdżają jako zakontraktowani na występy przez następujące instytucje: Filharmonję Warszawską, Konserwatorjum Warszawskie, Opery: Warszawską, Lwowską, Kstowicką i Poznańską, nie podlegają ograniczeniom co do wyjazdu.

b) o ile powyżsi artyści przyjeżdżają jako zakontraktowani przez inne instytucje lub przez poszczególnych przedsiębiorców jak również, o ile chcą występować samodzielnie na własne ryzyko, mogą uzyskać wizy pobytowe tylko za uprzednią zgodą wojewódzkiej władzy administracji ogólnej;

c) artyści śpiewacy i muzycy o sławie światowej ograniczeniom wjazdowym nie podlegają;

d) zespołem teatralnym, tanecznym, muzycznym i śpiewaczym, posiadającym zezwolenie władz administracyjnych na występy artystyczne w Polsce, mogą udzielać urzędy konsularne *wiz pobytowych w celu zarobkowym* po wylegitymowaniu się powyższem zezwoleniem. O ile takich zezwoleń *nie posiadają*, wizy pobytowe mogą być udzielane za uprzednią *zgodą* wojewódzkiej władzy administracji ogólnej;

e) artystom kabaretowo-widowiskowym, akrobatom i artystom cyrkowym wizy mogą być udzielane tylko za uprzednią zgodą wojewódzkiej władzy administracji ogólnej.

W związku z powyższem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zaznacza, iż w wypadkach pod b), d), e) oznaczonych należy mieć na względzie nie sprzyjającą takim wjazdom obecną konjunkturę gospodarczą, ujemny bilans płatniczy i bezrobócie wśród polskich artystów widowiskowych oraz stosunki lokalne.

301.

Okólnik Nr. 166

z dnia 16 września 1930 r.

(AP. 2486/2) w sprawie wydawania zaświadczeń celem uzyskania prawa ubogich.

Do

P. P. Wojewodów w Krakowie, Lwowie, Stanisławowie, Tarnopolu i Katowicach.

Doszło do wiadomości Ministerstwa, że władze administracyjne, zwłaszcza urzędy gminne, przy wydawaniu stronom zaświadczeń, potrzebnych do uzyskania od sądu prawa ubogich w sprawach karnych, w myśl art. 556 § 2 k. p. k., częstokroć ograniczają się do ogólnikowego stwierdzenia, iż „petent jest ubogi“, bez podania szczegółowych danych co do stanu majątkowego, rodzinnego i t. d. petenta.

Zważywszy, że tego rodzaju zaświadczenia uniemożliwiają sądom zorjentowanie się, czy istotnie petent w danej sprawie nie może ponieść kosztów postępowania sądowego, niejednokrotnie bardzo niewielkich, zbyt łatwe zaś udzielanie zaświadczeń o ubóstwie może spowodować wnoszenie pieniaczych oskarżeń i narazić Skarb Państwa na poważne straty,—zechce Pan Wojewoda wydać zarządzenie odnośnym władzom podległym, aby przy wydawaniu za-

świadczeń dla uzyskania w sprawach karnych prawa ubogich uwidaczniały w miarę możności, dokładnie stosunki majątkowe, zarobkowe i rodzinne petenta.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uważa, iż w tym celu mogą być wykorzystane formularze, używane dla zaświadczeń celem uzyskania prawa ubogich w sprawach cywilnych, w myśl przepisów rozporządzenia z dn. 23 maja 1897 r. (Dz. p. p. austr. Nr. 130).

W województwie śląskiem powyższe zarządzenie odnosi się tylko do obszaru Śląska Cieszyńskiego.

302.

Okólnik Nr. 167

z dnia 16 września 1930 r.

(OL. 1258/108) w sprawie Gazety Administracji i Policji Państwowej.

Do

P. P. Dyrektorów Departamentów I – V, Naczelników Wydziałów M. S. Wewn., Wojewodów, Komisarza Rządu m. st. Warszawy, Komendanta Głównego Policji Państwowej, Głównego Urzędu Statystycznego, P. Dowódcy Korpusu Ochrony Pogranicza, Urzędu dla Spraw Mniejszości w Katowicach.

Okólnikiem N. 199 z dnia 23 października 1928 i Nr. 102 z dnia 4 maja 1929 ustaliłem skład Komitetu Redakcyjnego Gazety Administracji i Policji Państwowej. Wobec zmian personalnych, jakie zaszły od tego czasu, ustalam niniejszem następujący skład tego Komitetu:

Podsekretarz Stanu Br. Pieracki — jako przewodniczący.

Naczelnik Wydziału R. Hausner — stały zastępca przewodniczącego.

Inspektor P. P. Fr. Kaufman — redaktor.

Członkowie Komitetu:

Dr. R. Buławski,
Wł. Czapiński,
J. Faltusz,
M. Myśliński,
A. Nowodworski,
St. Podwiński,
J. Suski,
Dr. St. Tubiasz,
D. Wrona.

W skład ścisłego Komitetu Redakcyjnego wchodzą:

Przewodniczący Komitetu Redakcyjnego, jego stały zastępca, Redaktor Gazety oraz Naczelnik Wydziału Wł. Czapiński.

Podając powyższe zarządzenie do wiadomości nie mogę pominąć uwagi, że kilkakrotny apel Min. Spr. Wewn. zarówno do urzędników Min. Sp. Wewn., jak do P. P. Wojewodów i podwładnych im urzędników władz admin. ogólnej w sprawie żywszej współpracy z Gazetą Admin. i P. P. nie znalazł należytego echa, a urzędnicy Urzędów Wojewódzkich, wyznaczeni stosownie do ustępu 5 okólnika Nr. 54 z roku 1929 w charakterze stałych łączników z Redakcją Gazety Admin. i P. P. poza nielicznemi wyjątkami nie stanęli zupełnie na wysokości zadania.

Ponieważ Gazeta Admin. i P. P. powinna i może stać się bardzo ważnym czynnikiem szkoleniowym i zapełnić dotkliwą lukę, jaka musi powstać w wiadomościach urzędników w razie braku stałych informacyj zarówno teoretycznych, jak sprawozdawczych, jak dotyczących ważniejszych zamierzeń w dziedzinie legislacji i t. d. przeto zarządzam co następuje:

1) udział członków Komitetu Redakcyjnego w jego pracach jest nietylko prawem ale i obowiązkiem;

2) ścisły Komitet Redakcyjny ustali bezzwłocznie zakres współpracy poszczególnych członków Komitetu Redakcyjnego i będzie mi przedkładał perjodyczne sprawozdania i wnioski w tym względzie;

3) upoważniam Redaktora Gazety Admin. i P. P. do nawiązania bezpośredniego kontaktu z poszczególnemi wojewódzkiemi władzami administracji ogólnej celem zapewnienia stałej współpracy z Gazetą Admin. i P. P.;

4) P. P. Wojewodowie wydadzą względnie przypomną swoje zarządzenia dotyczące zarówno spopularyzowania Gazety Admin. i P. P. wśród urzędników państwowych i komunalnych jak i zachęcenia tych urzędników do zasilania łamów Gazety bądź artykułami, bądź krótkiemi bieżącemi wiadomościami i spostrzeżeniami.

303.

Okólnik Nr. 168.

z dnia 16 września 1930 r.

(OP. 15423/1) w sprawie wysyłania przez władze delegatów zagranicę.

Do

P. P. Dyrektorów Departamentów i Naczelników Wydziałów w Min. Spr. Wewn. oraz P. P. Komendanta Głównego Policji Państwowej i Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego.

Prezydjum Rady Ministrów okólnikiem Nr. 29/13581/30 z dn. 9 sierpnia 1930 r. podało do wiadomości wszystkich Ministerstw wyciąg

z pisma Ministerstwa Spraw Zagranicznych następującej treści:

„Według raportów otrzymywanych przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych od Poselstw R. P., w szczególności od Poselstw w Londynie, w Hadze i w Berlinie, oraz od naszych placówek konsularnych w Niemczech, zdarzają się wypadki, że urzędnicy, udający się zagranicę w charakterze delegatów Ministerstw R. P. i podległych im urzędów, zgłaszają się do naszych placówek bez uprzedniego powiadomienia tychże o ich przyjeździe. Należy to przypisać okoliczności, że Ministerstwo Spraw Zagranicznych, nie będąc wogóle lub nie we właściwym czasie uprzedzone o wyjeździe danych delegatów, nie jest w możności odpowiednio zawiadomić placówek i udzielić im stosownych instrukcyj. Jest rzeczą oczywistą, że w tych warunkach delegat, nie będąc zgłoszony przez nasze placówki na czas u odpowiednich czynników miejscowych, naraża się na stratę czasu i niepotrzebne trudności. Nadto placówki nasze, postawione wskutek nagłego przyjazdu delegata przed faktem dokonanym, nie mają też czasu na przeprowadzenie potrzebnej nieraz korespondencji z władzami krajowemi, celem otrzymania odpowiednich wyjaśnień.

O ile np. chodzi o związane z przyjazdami naszych delegatów interwencje Poselstwa R. P. w Berlinie u władz niemieckich, to doświadczenie uczy, że wyjednanie potrzebnych zezwoleń dla delegata drogą urzędową zabiera przeciętnie około trzech tygodni czasu. Poselstwo musi bowiem zwracać się z daną sprawą do Urzędu dla Spraw Zagranicznych. Urząd ten przekazuje sprawę odnośnemu Ministerstwu Rzeszy, które dopiero kieruje ją do odpowiedniego Ministerstwa Krajowego, względnie urzędu krajowego. Jedynie w nielicznych wypadkach procedura ta może być skrócona w drodze wyjątku i kurtuazji ze strony właściwych władz niemieckich, które jednakże przy najbliższej sposobności żądają od nas analogicznych uprzejmości.

W tym stanie rzeczy Ministerstwo Spraw Zagranicznych prosi Prezydjum Rady Ministrów o wydanie w związku z powyższem ponownych instrukcyj właściwym resortom, względnie o przypomnienie obowiązującego okólnika Prezydjum Rady Ministrów z dnia 7 lipca 1925 Nr. 11801.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych prosi przytem o podkreślenie, by nasze władze krajowe, wysyłając delegatów zagranicę, zawiadamiały o tem Ministerstwo Spraw Zagranicznych możliwie na kilka tygodni naprzód, o ile interwencja placowek R. P. jest potrzebną, celem wyjednania dla delegatów odpowiednich ułatwień u władz miejscowych".

Jednocześnie Prezydjum Rady Ministrów powołało się na swój okólnik z dn. 7 lipca 1925 r. Nr. 77/11801, przypominający wydane poprzednio w tej materji zarządzenia. Treść tych zarządzeń podaje się w załączeniu.

Załącznik do Nr. OP. 15423/1.

Przepisy w sprawie wysyłania przez władze naczelne i urzędy centralne misyj i delegatów zagranicę.

1. Przy wyborze reprezentantów, wysyłanych zagranicę, należy kierować się nietylko względem na fachowość i zdolności danego funkcjonarjusza, lecz także baczyć, ażeby Rząd nasz zagranicą reprezentowali ludzie pełni taktu, towarzysko ogładzeni i psychicznie zrównoważeni, którzy nawet w wypadkach niestosownego zachowania się ze strony organów Państw obcych potrafią zachować zimną krew i salwować w każdym kierunku powagę i godność reprezentanta Rządu Rzeczypospolitej. (Pismo okólne Prezydjum Rady Min. z dn. 22.VIII 1919 r. Nr. 10784).

2. Do misyj zagranicznych nie powinny być używane osoby, nie znające języka kraju, do którego misja wyjeżdża, stwarza to bowiem konieczność wysyłania i tłómaczy. (Pismo okólne Prez. Rady Min. z dn. 21.I 1920 r. Nr. 884).

3. Każdy urząd, wysyłając zagranicę delegatów, powinien zaopatrywać ich w pisma (nominacje), dokładnie określające ich funkcje i kompetencje. (Pismo okólne Prez. Rady Min. z dn. 24.IX 1919 r. Nr. 230/T).

4. Zbędne jest przydzielanie sekretarzy misjom, udającym się do tych miejsc, gdzie Poselstwo R. P. rozporządzą dostatecznym personelem. (Pismo okólne Prez. Rady Min. z dn. 21.I 1920 r. Nr. 884).

O zamierzonem wysłaniu delegatów i o zakresie ich misji należy uprzednio komunikować Prezydjum Rady Ministrów, które składa swoje oświadczenie po zasięgnięciu opinji Ministerstwa Spraw Zagranicznych i Ministerstwa Skarbu.

Dla uniknięcia zwłoki w przesłaniu oświadczenia konieczne jest komunikowanie projektowanych delegacyj w terminie, umożliwiającym Prezydjum Rady Ministrów przeprowadzenie potrzebnej korespondencji. (Pisma okólne Prez. Rady Min. z dn. 24.IX 1919 r. Nr. 230/T, z dn. 9.VI 1921 r. Nr. 12700 i z dn. 7.VII 1925 r. Nr. 11801).

6. O dniu wyjazdu, miejscu pobytu delegacji oraz materji, mającej być przedmiotem obrad należy zawiadamiać Ministerstwo Spraw Zagranicznych, przesyłając kopję udzielonych pełnomocnictw — a to celem powiadomienia o tem Poselstw R. P., na których terenie dane pertraktacje odbywać się będą.

Zwracanie się władz, wysyłających delegacje, bezpośrednio do Poselstw i placówek zagranicznych R. P. z pominięciem Ministerstwa Spraw Zagranicznych — jest niedopuszczalne.

(Pisma okólne Prez. Rady Min. z dn. 24 IX 1919 r. Nr. 230/T, z dn. 6.I 1920 r. Nr. 130, z dn. 14.VII 1924 r. Nr. 9572 i z dn. 7.VII 1925 r. Nr. 11801).

7. Osoby delegowane są bezwzględnie obowiązane, celem uzgodnienia wystąpień urzędowych zagranicą, do przedwstępnego zgłoszenia swej misji w odnośnem przedstawicielstwie polskiem zagranicą.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych poleciło wszystkim Poselstwom i Konsulatom zaznaczać w odpowiedni sposób na dokumencie podróży (fenilles de rou te) odnośnego delegata fakt zgłoszenia się w Poselstwie względnie Konsulacie. Delegat, któryby się do tego postanowienia nie zastosował, może być pozbawiony nadal odnośnych dokumentów podróży względnie wizy. (Pismo okólne Prez. Rady Min. z dn. 14.I 1920 r. Nr. 449).

V.

Pisma Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

304.

Pismo Nr. SG. 464/3

z dnia 30 sierpnia 1930 r.

w sprawie pożyczek zagranicznych dla związków komunalnych.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem poznańskiego).

Zdarzył się wypadek, że jeden ze związków komunalnych przy pomocy państwowej władzy administracji ogólnej udzielił osobom trzecim pełnomocnictwa do traktowania zagranicą o pożyczkę, mimo, że Ministerstwo Skarbu nie wyraziło na to swej zgody.

Ponieważ tego rodzaju nieaprobowane przez Ministerstwo Skarbu zabiegi o pożyczkę, są niezmiernie szkodliwe dla polskiej polityki kredytowej zagranicą, zgodnie z życzeniem Ministerstwa Skarbu, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, powołując się na swój okólnik Nr. 53 z dnia 20 maja 1926 r. L. SF. 3446 w sprawie zaciągania pożyczek zagranicznych przez związki komunalne, prosi Pana Wojewodę o zastosowanie środków, któreby zapobiegły w przyszłości wszelkim podobnym wypadkom.

305.

Pismo Nr. Z.O. 2752/30

z dnia 28 sierpnia 1930 r.

w sprawie pomocy lekarskiej (korzystanie z sanatorjów „Policyjnego Domu Zdrowia").

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu m. st. Warszawy i Komisarza Generalnego Rzeczypospolitej Polskiej W. M. Gdańska.

W uzupełnieniu pism okólnych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 8.IX.1927 r. L. Z. O. 4165/27, z dnia 24.V.1928 L. Z O. 2422/28 i z dnia 11.VII.1929 L. Z. O. 2336/29 w objętej nagłówkiem sprawie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Pana Wojewodę (Pana Komisarza) o powiadomienie wszystkich podległych mu lekarzy umówionych państwowej pomocy lekarskiej, iż do sanatorjów „Policyjnego Domu Zdrowia" mogą być kierowani na leczenie chorzy tylko funkcjonarjusze Policji Państwowej.

306.

Pismo Nr. SG. 1281/1

z dnia 29 sierpnia 1930 r.

w sprawie wzoru wniosku Komitetu Rozbudowy,

Do

P. P. Wojewodów i Prezydenta m. st. Warszawy.

Jak wykazała dotychczasowa praktyka Banku Gospodarstwa Krajowego Komitety Rozbudowy niejednokrotnie uchwalają wnioski niezgodne pod względem formy z przepisami rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22.4.27 r. o rozbudowie miast oraz rozporządzenia wykonawczego z dnia 3.11.1927 r. i nie przestrzegają wytycznych, ustalonych w programie prac Komitetów, ogłoszonym w Monitorze Polskim z 5.4.1929 r. Nr. 79.

Odnosi się to zwłaszcza do treści wniosków na udzielenie pożyczki, które bywają stylizowane w ten sposób, że Komitet uchwala „przyznanie" względnie „udzielenie kredytu", co wywołuje u petentów przekonanie, że uchwała taka jest równoznaczną z promesą Banku i że dalsze czynności i warunki, związane z wydaniem przez Bank Gospodarstwa Krajowego

promesy są zbytecznemi formalnościami, zaś ograniczenie sumy kredytu lub odmowa z przyczyn wskazanych w § 11 programu prac Komitetów Rozbudowy są nieprawne, zwłaszcza, że niektóre Komitety pobierają od petentów przed przyznaniem przez Bank kredytu należytości na koszta biurowe w wysokości, zależnej od sumy proponowanej pożyczki.

Celem nadania na przyszłość wnioskom Komitetów Rozbudowy właściwej formy i treści, a tem samem uniknięcia wyżej wskazanych braków — Ministerstwo przesyła w załączeniu wzór wniosku Komitetu Rozbudowy na udzielenie pożyczki z Państwowego Funduszu Budowlanego, celem zarządzenia, ażeby Komitety przestrzegały tego wzoru, jako odpowiadającego przepisom ustawowym.

1 zał.

Wzór.

KOMITET ROZBUDOWY

miasta ....

dnia .... 19..........

L. ....

.... prosi o udzielenie

pożyczki zł. .... na .... budowę domu w ....

przy ul. .... Nr. .... Nr. hip. ....

	według petenta	według Komitetu Rozbudowy
1. Szacunek placu	....	....
2. Ogólny koszt budowy (podać kubaturę i cenę 1 m^3.)	....	....
3. Wartość robót wykonanych	....	....
4. Wartość materjałów, znajdujących się na placu	....	....
5. Koszt robót, pozostałych do wykończenia budowy	....	....
6. Budowa musi być ukończoną w terminie	....	....

7. Opinja Komitetu Rozbudowy co do zdolności kredytowej petenta i kalkulacji czynszów:

....

....

Uchwała Komitetu Rozbudowy z dnia .... 19..........

Wystąpić do Banku Gospodarstwa Krajowego z wnioskiem o udzielenie z przypadającego na r. 19.......... kontyngentu z funduszów, wymienionych w art. 16 rozporządzenia Prezydenta Rzplitej z dnia 22.4 1927 r. o rozbudowie miast p.. pożyczki w wysokości zł. .... na zupełne wykończenie .... budowy domu w .... przy ul. .... Nr. hip. .... według załączonych planów.

Przewodniczący Komitetu Rozbudowy

Załączniki:

1. podanie petenta,
2. zatwierdzony plan budowy,
3. kosztorys,
4. wyciąg hipoteczny,
5. ....
6. ....

307.

Pismo OB 3754/3

z dnia 31 sierpnia 1930 r.

o nabywaniu reprodukcyj obrazu malarza Swirysz-Ryszkiewicza

Do

P. P. Wojewodów.

Wobec nikłego nabywania ze strony urzędów podległych Min. Spraw Wewnętrznych reprodukcji obrazu artysty malarza J. Swirysz-Ryszkiewicza — Ministerstwo przypomina o wydanem w tej sprawie piśmie okólnem Nr. OB. 3754 z dn. 25.III.30 r.

Z uwagi na treść obrazu i cel na jaki jest przeznaczony dochód z rozsprzedaży, Ministerstwo uważa za nader wskazane nabywanie tej reprodukcji.

308.

Pismo Nr. OL. 2138/12

z dnia 2 września 1930 r.

w sprawie uzupełnienia § 135 regulaminu Min. Spraw Wewnętrznych.

Do

P. P. Dyrektorów Departamentów I—V, Naczelników Wydziałów i wszystkich Urzędników Min. Spraw Wewnętrznych.

Uzupełniając § 135 i 41 regulaminu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych zarządzam co następuje:

1) w opinjach Min. Sp. Wewn. należy bezwarunkowo unikać zwrotów polemicznych i wyrażeń oraz określeń, któremi inne urzędy mogą się uczuć dotknięte;

2) ze względu na postanowienia art. 5, 28 i 68 rozporządzenia Prezydenta z 19 stycznia 1928 (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) nie należy mówić o kompetencjach „Urzędu Wojewódzkiego" lub „Starostwa" lecz „Wojewody" i „Starosty" względnie (z reguły) „wojewódzkich i powiatowych władz administracji ogólnej";

3) powołując się na postanowienia obowiązujących lub opinjowanych przepisów nie należy mieszać określenia „punkt" i „ustęp", chociażby poszczególne ustępy artykułu czy paragrafu były zaopatrzone numerami. Części artykułu (paragrafu) są zawsze „ustępem"—zaś „punkty" używane są tylko przy wyliczeniach. Wynika to zresztą wyraźnie z postanowień regulaminu Min. Spr. Wewn. (str, 66 dział V ustęp 2).

Przy tej sposobności raz jeszcze przypominam zakaz pisania opinij na zbyt małych kartkach, względnie na osobnych kartkach tam, gdzie opinja może być zamieszczona bądź na akcie bądź na karcie obiegowej.

309.

Pismo Nr. AP. 2111/19

z dnia 2 września 1930 r.

w sprawie komisyj egzaminacyjnych dla ubiegających się o pozwolenia na prowadzenie pojazdów mechanicznych.

Do

P. P. Wojewodów (z wyj. Woj. śląskiego), Komisarza Rządu m. st. Warszawy, Głównego Komendanta Pol. Państwowej.

Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych i Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych z dnia 27 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 396) w § 61 określa skład komisji egzaminacyjnej dla ubiegających się o pozwolenie na prowadzenie pojazdów mechanicznych. Zgodnie z postanowieniem tegoż § 61 w skład komisji egzaminacyjnej wchodzą wyznaczeni przez Wojewodę (Komisarza Rządu m. st. Warszawy): 1) urzędnik wojewódzkiej okręgowej dyrekcji robót publicznych jako przewodniczący i 2) urzędnik wydziału bezpieczeństwa publicznego.

Ponieważ siłą rzeczy urzędnik wydziału bezpieczeństwa publicznego poza znajomością obowiązujących w tej mierze przepisów w większości wypadków nie będzie mógł dostatecznie opanować przedmiotu egzaminu z jego strony praktycznej, przeto dla zapewnienia komisji składu możliwie najwięcej fachowego, proszę Panów Wojewodów (P. Komisarza Rządu m. st. Warszawy), aby w charakterze urzędnika wydziału bezpieczeństwa wyznaczali dla komisji jednego z umundurowanych oficerów P. P., dokładnie obeznanego ze sprawami ruchu kołowego i mającego w tej dziedzinie dłuższe doświadczenie praktyczne.

310.

Pismo Nr. Z. H. 3169/30

z dnia 5 września 1930 r.

o dostarczaniu zwłok dla zakładów uniwersyteckich.

Do

P.P. Wojewodów w Warszawie, Krakowie, Lwowie, Wilnie i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Brak materjału prosektoryjnego do studjów anatomji na zwłokach ludzkich odczuwany jest dotkliwie przez uniwersyteckie zakłady anatomji opisowej, anatomji topograficznej i chirurgji operacyjnej. Brak ten utrudnia, a niekiedy uniemożliwia studentom odrobienie niezbędnych ćwiczeń i niejednokrotnie jest powodem starć między studentami wyznań chrześcijańskich oraz studentami żydami.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych (Departament Służby Zdrowia) w porozumieniu z Ministerstwem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego pragnęłoby zapobiec możliwym tarciom w zbliżającym się roku akademickim 1930/31 i dlatego prosi Pana Wojewodę, by przypomniał czynnikom zainteresowanym na terenie podległym (zakłady uniwersyteckie, szpitale, więzienia i t. p.) treść zarządzenia Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 29 stycznia 1923 roku Nr. Org. 5222/655/23, dotyczącego sprowadzania zwłok ludzkich do zakładów uniwersyteckich dla celów naukowych. W interesie porządku publicznego i prawidłowego biegu zajęć w zakładach uniwersyteckich należy żądać ścisłego przestrzegania przepisów wymienionego zarządzenia, które dla przypomnienia załącza się w odpisie.

Zauważa się przytem do pkt. 3 ustęp drugi zarządzenia, iż na terenie mocy obowiązującej rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22 marca 1928 r. o zakładach leczniczych (Dz. U. R. P. Nr. 38 poz. 382) do zwłok w szpitalach publicznych mają zastosowanie postanowienia art. 40 powołanego wyżej rozporządzenia.

Jednocześnie do p. 3 tego okólnika wyjaśnia się, że za rodzinę, która może się w ciągu 48 godzin po zgonie zgłosić po odbiór zwłok, należy uważać:

a) pozostałego małżonka (kę), o ile nie jest w separacji,

b) krewnych zstępnych,

c) krewnych wstępnych,

d) krewnych bocznych do 4-go stopnia pokrewieństwa, i

e) powinowatych w linji prostej do 1-go stopnia.

Osoby, zgłaszające się po odbiór zwłok celem pochowania ich, muszą udowodnić, że są członkami rodziny w znaczeniu wyżej wymienionem, a to z pomocą zaświadczenia, uzyskanego od powiatowej władzy administracji ogólnej. Zaświadczenie to należy dołączyć do aktów sprawy, znajdujących się w zakładzie wysyłającym.

Wobec zbliżającego się nowego roku akademickiego uprasza się Pana Wojewodę o traktowanie tej sprawy jako pilnej.

Uwaga. Powyższe pismo okólne było rozesłane do wiadomości i ewent. stosowania PP. Wojewodom w Łodzi, Kielcach, Lublinie, Białymstoku, Nowogródku, Brześciu n/B, Łucku, Stanisławowie, Tarnopolu, Poznaniu, Toruniu i Katowicach.

Załącznik do pisma ZH. 3169/30 z dn. 5 września 1930 r.

MINISTERSTWO ZDROWIA PUBLICZNEGO
Warszawa, 29 stycznia 1923 r.
Nr. Org. 6222/655/23

W przedmiocie wprowadzania zwłok ludzkich do zakładów uniwersyteckich dla celów naukowych,

Okólnik

Do

Panów Wojewodów (Wojewódzkich Urzędów Zdrowia), do Pana Komisarza Rządu (Urząd Zdrowia Publicznego) m. st. Warszawy, do Pana Delegata Rządu (Urząd Zdrowia Publicznego) w Wilnie.

Wobec dającego się dotkliwie odczuwać braku materjału do studjów anatomicznych na zwłokach ludzkich w zakładach uniwersyteckich na podstawie art. 2 p. 1, 20 i 24 zasadniczej ustawy sanitarnej z dnia 19 lipca 1919 r. (Dz. Pr. 1919 r. Nr. 63 poz. 371) zarządza się co następuje:

1) Zakłady anatomji Uniwersytetów Państwowych mają prawo sprowadzania zwłok ludzkich do celów naukowych.

2) Zakłady wymienione, pragnąc sprowadzać zwłoki, powinny porozumieć się z zarządem szpitala, prosektorjum, więzienia, domu starców, domu podrzutków, lub innej analogicznej istytucji, mającej dostarczać zwłoki. Porozumienie to musi odpowiadać niżej wyszczególnionym przepisom i powinno być na piśmie podane do wiadomości władzy administracyjnej II instancji miejsca wysyłki i miejsca odbioru.

Przy dostarczaniu zwłok więźniów obowiązują przepisy niniejsze z uwzględnieniem przepisów specjalnych, wydanych przez Ministra Sprawiedliwości.

3) Do celów naukowych mogą być dostarczane tylko takie zwłoki, po które w ciągu 48 godzin od chwili zgonu nie zgłosiła się rodzina z życzeniem pochowania ich

Władza administracyjna I instancji miejsca zgonu może na podstawie opinji lekarza powiatowego udzielić pozwolenia na pochowanie takich zwłok bądź osobom postronnym, bądź też rodzinie nawet po upływie 48 godzin, wszakże tylko dopóki zwłoki znajdują się w zakładzie wysyłającym.

W odniesieniu do zwłok więźniów pozwolenia takiego udziela właściwy Prokurator przy Sądzie Okręgowym.

4) Zwłoki takie powinny być konserwowane zapomocą wstrzyknięcia środków odkażających do naczyń krwionośnych. Konserwacji można zaniechać w niektórych wypadkach zimą i przy transporcie kołowym na niewielką odległość, o ile istnieje pewność, że zwłoki przybędą na miejsce przeznaczenia przed ukazaniem się wyraźnych objawów rozkładu.

Zwłoki konserwowane mogą być przesyłane tylko w okresie, w którym konserwacja pozostaje skuteczną. Konserwowanie zwłok obowiązuje stronę odbierającą.

5) Bezwarunkowo nie wolno przewozić zwłok osób zmarłych na choroby zakaźne, jakoteż z terenów, objętych epidemją, oraz zwłok ze znacznemi obrzękami ogólnemi lub w stanie rozkładu. Również nie wolno bez pozwolenia właściwej władzy sądowej dostarczać wyżej wymienionym zakładom zwłok, co do których zachodzi podejrzenie śmierci gwałtownej.

6) Zwłoki, przesyłane dla celów naukowych, powinny być nadawane na kolej, jako ładunek pośpieszny pod nazwą „preparaty anatomiczne". Należy unikać przesyłania zwłok podczas ciepłej pory roku. Wraz ze zwłokami powinno być przesłane do zakładu odbierającego świadectwo zgonu, a jeżeli śmierć była gwałtowna, również zaświadczenie władzy sądowej, że niema przeszkód do odebrania zwłok.

7) Zwłoki takie powinny być przewożone w skrzyniach drewnianych, wyłożonych wewnątrz blachą cynkową lub żelazną cynkowaną. Skrzynia powinna być bardzo szczelna, aby nie mogły się z niej wydobywać żadne płyny lub gazy.

Skrzynie do przewożenia zwłok powinny być czysto utrzymywane, a wszelkie uszkodzenia natychmiast naprawiane.

8) W jednej skrzyni wolno przewozić kilka zwłok. W każdym jednak wypadku przestrzeń wolna powinna być całkowicie wypełniona materjałem wchłaniającem (np. sproszkowanym torfem, trocinami, miałem węglowym i t. p.

9) Odbiór zwłok ze stacji przeznaczenia powinien być dokonany jak najprędzej, w sposób, określony specjalnemi przepisami Ministerstwa Kolei Żelaznych.

10) Zarówno kierownik zakładu wysyłającego, jak i kierownik zakładu odbierającego zwłoki, powinni prowadzić dokładny wykaz zwłok wysyłanych, względnie odbieranych, z wyszczególnieniem imienia, nazwiska, wieku, wyznania, dnia zgonu, przyczyny zgonu i dnia wysłania względnie odbioru.

11) Za przestrzeganie przepisów niniejszych czyni się odpowiedzialnymi kierowników zakładów, wysyłającego i odbierającego. Przekroczenia będą karane w myśl ogólnych postanowień karnych.

311.

Pismo Nr. OP. 10137/11

z dnia 10 września 1930 r.

w sprawie sprawozdań o stanie spraw dyscyplinarnych b) miesięcznych — sumarycznych, a) rocznych — imiennych.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

I. Ustawicznie zachodzą wypadki nieprzestrzegania przez wojewódzkie władze administracyjne terminów ustanowionych dla przedstawiania sprawozdań miesięcznych o stanie spraw dyscyplinarnych w komisjach dyscyplinarnych, oraz niedokładnego sporządzania tych sprawozdań. Ponieważ okólnik Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 22 maja 1929 r. (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 8, poz 162) techniczną stronę sporządzania rzeczonych sprawozdań jak najdokładniej (bo przykładowo) wyjaśnia, wszelkie niedokładności w sprawozdaniach przypisać można tylko karygodnemu niedbalstwu urzędników, sprawozdania te sporządzających. — Zechcą przeto Panowie wydać stosowne zarządzenia dla usunięcia wspomnianych niedomagań. W szczególności należy dopilnować, ażeby sprawozdania miesięczne o stanie spraw dyscyplinarnych:

1) były przesyłane we właściwych terminach kwartalnych: przed 10 kwietnia za I kwartał, przed 10 lipca za II kwartał, przed 10 października za III kwartał oraz przed 10 stycznia za IV kwartał;

2) były sporządzane ściśle według ustanowionego wzoru i zgodnie ze wskazówkami podanemi w wymienionym okólniku z dnia 22 maja 1929 r, przyczem należy baczyć, by w rubrykach 5—10 wykazów uwzględniany był rzeczywisty czas trwania spraw, oraz aby w tych

rubrykach wykazane były wszystkie sprawy, będące w toku w okresie sprawozdawczym, a więc i sprawy w tym okresie załatwione, ponieważ rubryki od 5 do 10 są rozliczeniem danych, zawartych w rubryce 2, która obejmuje również dane z rubryki 4. Po należytem rozmieszczeniu danych w wykazie sprawozdawczym suma rubryki 5 + rubr. 6 + rubr. 7 + rubr. 8 + rubr. 9 + rubr. 10 równać się powinna rubryce 2; tejże rubryce 2 równa się też suma rubr. 4 + rubr. 11a. Brak spraw dyscyplinarnych w okresie sprawozdawczym nie zwalnia od przedłożenia sprawozdania; nie jest jednak wymagane w tym wypadku sprawozdanie według ustalonego wzoru, wystarczy zwyczajne zawiadomienie, że spraw dyscyplinarnych nie było.

II. Roczne sprawozdania imienne o stanie spraw dyscyplinarnych sporządzać należy według wzoru, ustalonego okólnikiem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 29 stycznia 1926 r. (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 1/2 poz. 80) i przesyłać je corocznie w dwóch egzemplarzach najpóźniej do dnia 10 stycznia za rok ubiegły.

Powyższe dotyczy tak sprawozdań przesyłanych Ministerstwu Spraw Wewnętrznych, jak i sprawozdań składanych innym Ministerstwom.

VI.

RUCH SŁUŻBOWY

w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych

w czasie od 1 do 31 lipca 1930 r.

Wojewoda białostocki Kirst Karol postanowieniem P. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10.VII. 1930 r. przeszedł na stanowisko Prokuratora Sądu Najwyższego.

Postanowieniem z tegoż dnia P. Prezydent mianował: Marjana Zyndram-Kościałkowskiego — wojewodą białostockim, pozostającego zaś w stanie nieczynnym b. Komisarza Rządu w Warszawie Władysława Jaroszewicza — naczelnikiem wydziału w IV st. sł. w Głównym Urzędzie Statystycznym.

A) W Zarządzie Centralnym Ministerstwa:

Mianowani:

prowizoryczny kancelista XI st. sł. Baranowiczówna Laura—do odwołania sekretarzem X st. sł. dnia 3.VII. 30 r.

radca wojewódzki VI st. sł. w Urzędzie wojewódzkim warszawskim Trzebski Bolesław—radcą ministerjalnym w dotychczasowym VI st. sł. dnia 14.VII. 30 r.

prowizoryczny rejestrator X st. sł. Zakrzewska Marcjanna — rejestratorem w dotychczasowym X st. sł. dnia 12.VII. 30 r.

referendarz VII st. sł. Różycki Rajmund—radcą ministerjalnym VI st. sł dnia 15.VII. 30 r.

Zwolniony ze służby:

radca ministerjalny VI st. sł. Dubiel Kazimierz — wobec przejścia do służby w Ministerstwie Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego dnia 12.VII. 30 r.

Zmarł:

asesor VII st. sł. Malewski Stefan — dnia 17.VII. 30 r.

B) W Państwowych Zakładach Służby Zdrowia:

Mianowany:

prow. referendarz VIII st. sł. w Okręgowym Urzędzie Ziemskim w Warszawie Wojnarski Witold — do odwołania referendarzem VIII st. sł. w Państwowym Zakładzie Higjeny w Warszawie — dnia 17.VII. 30 r.

Zwolniony ze służby:

prow. asystent VIII st. sł. w Państwowym Zakładzie Higjeny w Warszawie Dr. Kon Stanisław — na własną prośbę z dniem 31.X 1930 r. dekretem z dnia 18.VII. 30 r.

C) We władzach wojewódzkich:

Mianowani:

W Urzędzie Wojewódzkim Kieleckim:

urzędnik VI st. sł. w Komisarjacie Rządu w Warszawie Dębski Wacław — naczelnikiem rachuby w dotychczasowym VI st. sł. dnia 4.VII. 30 r.

W Urzędzie Wojewódzkim Krakowskim:

księgowy VIII st. sł. Lewicki Józef—księgowym VII st. sł. dnia 31.VII. 30 r.

W Urzędzie Wojewódzkim Łódzkim:

prow. naczelnik wydziału VI st. sł. Andruszewski Józef— naczelnikiem wydziału w dotychczasowym VI st. sł. dnia 16.VII. 30 r.

W Urzędzie Wojewódzkim Poleskim:

prow. naczelnik wydziału VI st. sł. Mancewicz Stanisław Edward — naczelnikiem wydziału w dotychczasowym VI st. sł. dnia 16.VII. 30 r.

W Urzędzie Wojewódzkim Pomorskim:

prow. starosta grodzki w Grudziądzu Paciorkowski Rudolf Marcin—do odwołania radcą wojewódzkim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 28.VII. 30 r.

W Urzędzie Wojewódzkim Poznańskim:

pracownik kontraktowy w VII grupie uposażenia Sokołowski Witold—do odwołania radcą wojewódzkim VI st. sł. dnia 18.VII 30 r.

W Urzędzie Wojewódzkim Śląskim:

prow. naczelnik wydziału VI st. sł. Dr. Orszulok Paweł — do odwołania naczelnikiem wydziału V st. sł. dnia 1.VII. 30 r.

W Urzędzie Wojewódzkim Tarnopolskim:

referendarz VIII st. sł. Raczyński Kazimierz—referendarzem VII st. sł. dnia 22.VII. 30r.

prow. naczelnik wydziału VI st. sł. Żyborski Wacław — do odwołania naczelnikiem wydziału V st. sł. dnia 16.VII. 30 r.

W Urzędzie Wojewódzkim Wileńskim:

prowizoryczny inspektor lekarski VI st. sł. Dr. Przyałgowski Marjan — inspektorem lekarskim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 10.VII. 1930 r.

W Urzędzie Wojewódzkim Wołyńskim:

Komisarz PP. Farenholc Edmund—referendarzem VII st. sł. dnia 10.VII. 30 r.

W Komisarjacie Rządu w Warszawie:

referendarz VIII st. sł. Skrzyński Jerzy — referendarzem VII st. sł. dnia 10.VII. 30 r.

prow. referendarz VII st. sł. Szyszyłowicz Mieczysław—radcą wojewódzkim VII st. sł. dnia 16.VII. 30 r.

Przeniesieni:

naczelnik wydziału V st. sł. Zawistowski Czesław—z Urzędu wojewódzkiego poznańskiego do Urzędu wojewódzkiego białostockiego z poruczeniem obowiązków wicewojewody białostockiego — dnia 2.VII. 30 r.

referendarz VII st. sł. Gross Marjan—z Urzędu wojewódzkiego lwowskiego do Starostwa powiatowego jarosławskiego dnia 2.VII. 30 r.

prow. referendarz VII st. sł. Wiszniewski Marjan Robert — z Urzędu wojewódzkiego poleskiego do Starostwa powiatowego brzeskiego dnia 11.VII. 30 r.

prow. referendarz VII st. sł. Suchecki Andrzej — z Urzędu wojewódzkiego pomorskiego do Starostwa powiatowego wąbrzeskiego z poruczeniem kierownictwa tego Starostwa dnia 25.VII. 30 r.

referendarz VII st. sł. Dr. Pałżewicz Władysław—z Urzędu wojewódzkiego poznańskiego do Urzędu wojewódzkiego pomorskiego — dnia 9.VII. 30 r.

Przeniesieni w stan spoczynku:

referendarz VII st. sł. w Urzędzie wojewódzkim lwowskim Kopeć Antoni dnia 3.VII. 1930 r.

inspektor lekarski VI st. sł. w Urzędzie wojewódzkim lubelskim Dr. Kaczyński Hipolit—na własną prośbę z dniem 31.VIII. 30 r.

Zmarł:

referendarz VII st. sł. w Urzędzie wojewódzkim pomorskim Seib Mieczysław dnia 3.VII. 30 r.

D) We władzach powiatowych

Mianowani:

prow. starosta powiatowy VII st. sł. w Tłumaczu Świątkowski Rudolf — starostą powiatowym tłumackim w dotychczasowym VII st. sł. dnia 12.VII. 30 r.

prow. starosta powiatowy VI st. sł. w Tczewie inż. Stachowski Jan — starostą powiatowym tczewskim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 11.VII. 30 r.

prow. starosta powiatowy VI st. sł. w Białymstoku Kaczmarczyk Aloizy — starostą powiatowym białostockim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 12.VII. 30 r.

prow. starosta powiatowy VI st. sł. w Kowlu Weber Włodzimierz Jerzy — starostą powiatowym kowelskim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 12.VII. 30 r.

prow. starosta powiatowy w Kielcach inż. Boryssowicz Stanisław — starostą powiatowym kieleckim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 12.VII. 30 r.

starosta powiatowy VII st. sł. w Płońsku Wojciechowski Antoni — starostą powiatowym płońskim VI st. sł. dnia 12.VII. 30 r.

mjr. W. P. w stanie spoczynku Tarnogórski Feliks — do odwołania radcą wojewódzkim VI st. sł. w starostwie powiatowem tarnopolskiem dnia 14.VII. 30 r.

prow. starosta grodzki VI st. sł. w Krakowie Małaszyński Piotr — starostą grodzkim krakowskim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 16.VII. 30 r.

prow. starosta powiatowy błoński VII st. sł. Pohoski Karol — starostą powiatowym błońskim w Grodzisku Maz. w dotychczasowym VII st. sł. dnia 16.VII. 30 r.

referendarz VIII st. sł. w starostwie powiatowem zaleszczyckiem Zaleski Karol referendarzem VII st. sł. dnia 22.VII. 30 r.

prow. starosta powiatowy V st. sł. „ad pers" w Zamościu Pryziński Jan — starostą powiatowym zamojskim w dotychczasowym V st. sł. „ad pers" dnia 18.VII. 30 r.

referendarz VIII st. sł. w starostwie powiatowem lubaczowskiem Janiszowski Roman — referendarzem VII st. sł. dnia 22.VII. 30 r.

starosta powiatowy tarnowski VI st. sł. Marossanyi Juljusz — starostą powiatowym jasielskim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 24.VII. 30 r.

radca wojewódzki VI st. sł. i kierownik starostwa grodzkiego południowo-warszawskiego Bożydar-Podhorodeński Marjan — starostą grodzkim południowo-warszawskim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 24.VII. 30 r.

starosta powiatowy VI st. sł. w Wąbrzeźnie Dr. Prądzyński Edward — starostą powiatowym kolbuszowskim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 24.VII. 30 r.

kontraktowy lekarz powiatowy w Starostwie powiatowem grodziskiem Dr. Lassociński Stanisław — do odwołania lekarzem powiatowym VII st. sł. dnia 14.VII. 30 r.

kontraktowy lekarz powiatowy w Dyrekcji Policji w Królewskiej Hucie Dr. Zawadzki Kazimierz — do odwołania lekarzem powiatowym VII st. sł. dnia 14.VII. 30 r.

Przeniesieni:

referendarz VII st. sł. Wiąckowski Kazimierz — ze Starostwa powiatowego gostynińskiego do Starostwa powiatowego łowickiego z poruczeniem kierownictwa tego Starostwa dnia 4.VII. 30 r.

prow. referendarz VII st. sł. Montwiłł Teodor — ze Starostwa powiatowego świeckiego do Starostwa grodzkiego grudziądzkiego z poruczeniem kierownictwa tego Starostwa dnia 28.VII. 30 r.

Zwolniony ze służby:

prow. referendarz VII st. sł. w Starostwie powiatowem kostopolskiem Bieniewski Justyn — na podstawie art. 62 ustawy o państwowej służbie cywilnej dnia 22.VII. 30 r.

Przeniesieni w stan spoczynku:

starosta powiatowy łowicki VI st. sł. Strzeszewski Zygmunt — dnia 4.VII. 30 r.

referendarz VII st. sł. w Starostwie powiatowem lubaczowskiem Rudek Alfred — dnia 16.VII. 30 r.

referendarz VII st. sł. w Starostwie powiatowem kamioneckiem Schindler Wilhelm — dnia 31.VII. 30 r.

Drukarnia Policyjna, Warszawa, Długa 38.